

Ἐνιαύσιος Ἑορτολογικὸς Στέφανος

■ Ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Σπυρίδωνος (31η Ὀκτωβρίου)

«Ἐγώ Εἰμι ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωή. Ὁ πιστεύων εἰς Ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται»

(Ἰωάν. ια΄ 25)

Ὅπως κάποτε, κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνες τῆς χριστιανικῆς πίστεως, οἱ ὅσιοι πατέρες μετὰ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὶς ἐξορίες ἐπέστρεφαν στὰ Μοναστήρια τους, ἔτσι καὶ μετὰ τοὺς σκληροὺς διωγμοὺς τῶν ἄθεων κομμουνιστῶν στὸν 20ὸ αἰῶνα, ὅσοι Μοναχοὶ καὶ Ἀσκητὲς ἐπέζησαν ἀπὸ τὰ φοβερὰ βασανιστήρια –νέοι καὶ αὐτοὶ ὁμολογητὲς τῆς Πίστεως– ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὶς φυλακὲς καὶ τὶς ἐξορίες στοὺς τόπους τῆς ἀσκήσεώς τους.

Ὅταν λοιπὸν συμπληρώθηκαν τὰ πέντε χρόνια τῆς ἐξορίας τοῦ π. Κούξα τὸ 1948, καθὼς εἴπαμε, ἦρθε ἡ μοναχὴ Χερουβείμα νὰ τὸν συνοδεύση στὴν ἐπιστροφή του γιὰ τὸ Κίεβο.

Ἡ Κιεβο-Πετσέρσκαγια Λαύρα ἦταν τότε ἀνοικτή. Τὴν ἄνοιξαν οἱ Γερμανοὶ κατακτητὲς μετὰ τὸ ἀκόλουθο συνταρακτικὸ θαῦμα.

* * *

Ὅταν στὰ χρόνια τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου οἱ Γερμανοὶ κατέλαβαν τὸ Κίεβο, ὁ Γερμανὸς διοικητὴς τῆς πόλεως ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ γνωστὰ σ᾽ ὅλο τὸν κόσμο Σπήλαια τῆς Λαύρας τοῦ Κιέβου, τὴνόποίαν εἶχε κλείσει τὸ σοβιετικὸ καθεστώς, ὅπως καὶ τὰ περισσότερα Μοναστήρια.

Ἀναζήτησαν λοιπὸν καὶ βρῆκαν ἕναν ἀπὸ τοὺς πρώην Μοναχοὺς τῆς Λαύρας, γιὰ νὰ συνοδεύση καὶ νὰ ξεναγήση τὸν διοικητή. Ἡ ξε-

νάγησις ἄρχισε ἀπὸ τὰ Κοντινὰ Σπήλαια. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ τὰ ἄφθαρτα ἱερὰ Λείψανα τῶν Ὁσίων Πατέρων ἀναπαύονταν σὲ ἀνοικτὲς λάρνακες, χωρὶς τζάμι.

Τὸ Λείψανο τοῦ Ὁσίου Σπυρίδωνος.

Ὁ διοικητὴς κρατοῦσε τ᾽ ὅπλο του στὸ χέρι. Ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ὁσίου Σπυρίδωνος τοῦ προσφοράρη, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναπαυθῆ πρὸ ἀπὸ 800 ἐτῶν, κοντοστάθηκε καὶ ἐρώτησε:

- Ἀπὸ ποιὸ ὑλικὸ εἶναι κατασκευασμένα αὐτὰ τὰ ὁμοιώματα;

Ἐνόμιζε ὅτι τὰ ἄφθαρτα σώματα τῶν Ὁσίων ἦταν ἁπλῶς ὁμοιώματα, κατασκευασμένα ἀπὸ κάποιο ὑλικό, ὅπως π.χ. τὰ κέρινα ἐκμαγεῖα.

Ὁ ξεναγὸς τοῦ ἐξήγησε, ὅτι εἶναι τὰ αὐθεντικὰ σώματα τῶν ὁσίων Μοναχῶν, τὰ ὁποῖα λόγῳ τῆς ἁγίας τους βιοτῆς ἀξιώθηκαν νὰ μείνουν ἄφθαρτα καὶ ἀναλλοίωτα διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ὁ διοικητὴς δὲν ἐπίστευσε στὰ λόγια τοῦ Μοναχοῦ· μάλιστα μὲ τὴν χειρολαβὴ τοῦ ὅπλου του ἐκτύπησε μὲ δύναμι τὸ χέρι τοῦ Ὁσίου Σπυρίδωνος.

Τὸ χέρι τοῦ Ὁσίου Σπυρίδωνος.

Τότε τὸ ξερὸ καὶ μαυρισμένο ἀπὸ τοὺς αἰῶνες δέρμα ἄνοιξε στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ καὶ ἀπὸ τὴν πληγὴ ἔτρεξε κατακόκκινο ζωντανὸ αἷμα!... Τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος φαίνονται μέχρι καὶ σήμερα στὸ χέρι τοῦ Ὁσίου.

Ὅταν εἶδε αὐτὸ τὸ μεγάλο θαῦμα ὁ Γερμανὸς διοικητής, ἔφυγε τρέχοντας ἔντρομος ἀπὸ τὶς Σπηλιές, ἐνῶ τὸν ἀκολουθοῦσαν πανικόβλητοι οἱ συνοδοί του!...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ γερμανικὴ διοίκηση ἀνακοίνωσε ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς πόλεως τοῦ Κιέβου, ὅτι ἡ Λαύρα τῶν Σπηλαίων ἄνοιξε καὶ ὅσοι Μοναχοὶ τὸ θέλουν, ἔχουν τὴν ἄδεια νὰ ἐγκατασταθοῦν σ᾽ αὐτήν. Παρόμοιες ἀγγελίες ἀναρτήθηκαν στὶς κολῶνες καὶ τοὺς τοίχους σὲ ὅλη τὴν πόλη.

Σύντομα οἱ Γερμανοὶ ἐπέτρεψαν νὰ ἀνοίξουν καὶ τὰ γυναικεῖα Μοναστήρια τοῦ Κιέβου Ποκρόφσκι (Ἁγίας Σκέπης), Φλωρόφσκι (Ἁγίου Φλώρου) καὶ Βέντενσκι (Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου).

* * *

Ὅταν εὐδοκίᾳ Θεοῦ οἱ Μοναχοὶ ἐγκαταστάθηκαν στὴν Λαύρα, ἀνακάλυψαν σὲ μιὰ κρύπτη τοῦ διώροφου ναοῦ τῶν Κοντινῶν

Σπηλαίων μερικὲς λειψανοθῆκες μὲ ἅγια Λείψανα, τὰ ὁποῖα εἶχαν παραπετάξει ἐκεῖ οἱ ἄθεοι πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας:

Μιὰ λάρνακα ἦταν ὄρθια καὶ μέσα σ᾽ αὐτὴν ὑπῆρχε ἕνα ὁλόσωμο ἅγιο Λείψανο χωρὶς κεφάλι –πιθανότατα τὸ εἶχαν οἱ ἴδιοι ἀποκεφαλίσει. **Ἀ**νάμεσα στὰ δάκτυλα τοῦ χεριοῦ οἱ ἀσεβεῖς μπολσεβίκοι εἶχαν τοποθετήσει ἕνα τσιγάρο.

Ἐκεῖ βρέθηκε ἡ ἁγία Κάρα τῆς Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας.

Ἀφοῦ περιποιήθηκαν καὶ ἐστόλισαν μὲ εὐλάβεια τὰ ἱερὰ Λείψανα, ἐλιτάνευσαν αὐτὰ στὴν πόλι καὶ τέλος τὰ μετέφεραν καὶ τὰ ἐναπέθεσαν στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, τὸν ὁποῖον ἄνοιξαν ἐπίσης οἱ Γερμανοὶ καὶ τὸν παρέδωσαν στοὺς πιστοὺς γιὰ τὴν τέλεσι τῆς Θείας Λατρείας.

(*) **Ἀ**ρχιμ. Χριστοδούλου, Ὁ πολυθαύμαστος Ὅσιος Κούξα τῆς Ὀδησσοῦ, σελ. 103-106, ἐκδόσεις Σταυροπηγιακῆς καὶ Συνοδικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου, Κάλαμος Ἀττικῆς 2006. ● **Ἐ**πιμέλ. ἡμετ.

✝

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!